

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Доктор Шеппард

Місіс Феррас померла вночі четверга із шістнадцятого на сімнадцяте вересня. По мене послали о восьмій годині ранку п'ятниці сімнадцятого. Мені нічого не вдалося удіяти: вона померла за кілька годин до мого приходу.

Минуло лише кілька хвилин по дев'ятій, а я вже повернувся додому. Відімкнув вхідні двері та навмисно трохи загаявся в холі, вішаючи капелюх і легке пальто, завбачливо одягнувте, щоб захиститися від світанкового холоду ранньої осені. Насправді я був дуже засмученим і схвильованим. Визнаю, тоді я ще не міг передбачити подій подальших кількох тижнів. І навіть не намагався цього зробити. Однак інтуїція нашіптувала мені, що попереду неспокійні часи.

З їдальні, по лівий бік від мене, було чути дзенькіт чайних чашок і сухе покашлювання моєї сестри Керолайн.

— Джеймсе, то ти? — гукнула вона.

Дивне запитання, кому б то ще бути. Відверто кажучи, саме через сестру я й затримався у холі. Девіз родини мангустів, як писав Кіплінг, це: «Піди та дізнайся». Якщо Керолайн колись вирішить мати герб, я безумовно пораджу їй зобразити мангуста, що стоїть на задніх лапах. Першу частину гасла можна було би пропустити: Керолайн спроможна дізнатися що завгодно, спокійно сидячи вдома. Я не знаю, як їй це вдається, але це так. Підозрюю, що її розвідка — то прислуга й торговці. Коли Керолайн

виходить, вона не збирає новини, а поширює їх. І на цьому вона таки знається.

Власне, саме така її особливість і була причиною моїх нападів тривоги. Хай що я зараз не розповів би Керолайн про смерть місіс Феррас, за півгодини про це знатиме все село. Як фахівець я, звісно, намагаюся остерігатись. Ось чому звик завжди приховувати від сестри всю можливу інформацію. Зазвичай їй однаково все стає відомо, проте я отримую моральне задоволення від усвідомлення, що то не моя провина.

Чоловік місіс Феррас помер трохи більше як рік тому, а Керолайн невтомно стверджує (без будь-яких на те підстав), що його отруїла дружина.

Вона ігнорує мої незмінні заперечення, що містер Феррас помер від гострого гастриту, якому посприяло хронічне зловживання алкогольними напоями. Симптоми гастриту й отруєння миш'яком — тут я погоджуюся — дуже схожі, але Керолайн вибудовує свої звинувачення на зовсім інших припущеннях.

— Лише подивися на неї, — постійно чую від сестри.

Місіс Феррас, попри не першу молодість, була дуже привабливою жінкою, завжди одягненою, хоч і невігладливо, проте зі смаком. Утім, багато жінок купують одяг у Парижі, та не обов'язково через це отруюють своїх чоловіків.

Нерішуче стоячи в холі з такими думками в голові, я знову почув голос Керолайн — цього разу із різкішими нотками:

— Джеймсе, що ти там робиш? Чому не йдеш снідати?

— Саме йду, любя, — поквапливо озвався я. — Вішав пальто.

— За цей час ти міг би з десяток пальт повісити.

Її правда. Міг би.

Увійшовши до їдальні, я звично чмокнув Керолайн у щічку та взявся снідати беконом із яйцями. Бекон уже охолов.

— У тебе був ранній виклик, — зауважила Керолайн.

— Так, — відповів я. — У «Королівську галявину».

Місіс Феррас.

— Знаю, — мовила сестра.

— Звідки знаєш?

— Мені сказала Енні.

Енні — покоївка. Мила дівчина, але невиправна балакуха.

Запала тиша. Я продовжував їсти бекон з яйцями. Кінчик довгого й тонкого сестриноного носа аж сіпався, як завжди бувало, коли щось її цікавило чи хвилювало.

— Ну? — запитала вона.

— Прикрий випадок. Нічого не вдієш. Вочевидь, вона померла вві сні.

— Знаю, — повторила сестра.

Цього разу я роздратувався.

— Ти не можеш знати, — вихопилося в мене. — Я й сам не знав, коли дістався туди, а я ще нікому не говорив. Коли ця дівчина, Енні, знає, то вона, певне, провидиця.

— Мені сказала не Енні, а молочник. Він почув це від куховарки Феррас.

Як я вже згадував, Керолайн, аби щось дізнатися, не треба навіть виходити. Вона сидить удома, а новини плінуть до неї самі.

— Від чого вона померла? — продовжувала сестра. — Серцева недостатність?

— А цього молочник не сказав? — саркастично поцікавився я.

Не варто марнувати сарказм на Керолайн: вона все сприймає серйозно та належно відповідає.

— Він не знав, — пояснила вона.

Зрештою, Керолайн таки довідається. Краще почути від мене.

— Смерть від передозування вероналом. Останнім часом вона пила його від безсоння. Мабуть, випила завелику дозу.

— Нісенітниця, — негайно видала Керолайн. — Вона зробила це навмисне. І не супереч мені!

Цікаво, що коли ви таємно переконані в дечому, проте не хочете цього визнати, то починаєте люто заперечувати, почувши це від когось іншого. Я відразу ж обурився.

— Ти знову за своє, — дорікнув я. — Квапишся ляпнути ні сіло ні впало. З якого це дива місіс Феррас вирішила покінчити життя самогубством? Удова, ще доволі молода, заможна, при доброму здоров'ї. Живи і насолоджуйся. Безглуздя якість.

— Зовсім ні. Навіть ти мав би помітити, як вона змінилася. Це тривало десь упродовж останніх півроку. Схоже, її мучили кошмари. Ти сам щойно визнав, що вона не могла заснути.

— Твій діагноз? — спокійно запитав я. — Нещасна любов, гадаю?

Моя сестра похитала головою.

— *Муки совісті*, — із насолодою вимовила вона.

— Муки совісті?

— Так. Ти не повірив мені, коли я говорила, що то вона отруїла свого чоловіка. Тепер я впевнена як ніколи.

— Не думаю, що ти мислиш логічно, — сказав я. — Насправді, якби жінка наважилася на такий злочин, як убивство, то холоднокривно насолоджувалася би плодами свого вчинку, не переймаючись такою дурнуватою сентиментальністю, як докори сумління.

Керолайн похитала головою.

— Може, такі жінки й існують, але місіс Феррас до них не належала. Вона була клубком нервів. Нестримне бажання змусило її позбутися свого чоловіка: вона була не з тих, хто здатний витримувати страждання. А немає жодних сумнівів, що дружина такого чоловіка, як Ешлі Феррас, невимовно страждала...

Я кивнув.

— І відтоді те, що вона скоїла, переслідувало її. Не можу не жаліти її.

Сумніваюся, що Керолайн хоч трохи жаліла місіс Феррас за її життя. Тепер, коли жінка перенеслася туди, де (ймовірно) не зможе носити паризьких обновок, Керолайн готова дозволити собі ніжні почуття жалю та розуміння до неї.

Я запевнив їй, що сама думка про це — безглузда. Я мусив наполягати, бо в душі й сам погоджувався принаймні з частиною сказаного. Але недобре, що Керолайн осягнула істину просто натхненна здогадками. Я не збирався захочувати таке. Вона пройдеться селом, розповсюджуючи свою точку зору, а всі вважатимуть, що її підґрунтя — медична інформація від мене. Життя — це випробування!

— Дурниці! — вигукнула Керолайн у відповідь на мої критичні зауваження. — Ще побачиш. Ставлю десять фунтів проти одного, що вона залишила лист-сповідь.